

at søge at formaa Parterne til at paakalde Arbejdsretten som Enighedskammer, hvis de ikke af sig selv ville det. Jeg kan ikke ganske føle mig overbevist af den ærede Ministers Bemærkninger om dette Punkt. Jeg indrømmer naturligvis, at Formanden derved til en vis Grad indblandes i Sagen, at der til en vis Grad lægges et moralsk Tryk paa den Part, han henvender sig til, eller mulig paa begge Parter; men jeg er ikke enig i, at det kan siges at være et uheldigt Tryk. Det forekommer mig, at saaledes som Enighedskammerne tænkes organiserede, maa det i alle Tilfælde, baade socialt og vistnok ogsaa personligt set, være ønskeligt, at Sagerne komme for Enighedskammerne, og jeg kan ikke tænke mig, at Formanden, den faste af Kongen udnævnte Formand, som maa antages gennem sin Praksis at være kommen temmelig nøje ind i Arbejdsforholdene paa det paagældende Sted, skulde paa et Tidspunkt, hvor det ikke vilde være heldigt, letfindigt søge at lægge et Pres paa den enkelte eller paa begge Parter. Dette forekommer mig usandsynligt. Netop paa Grund af de Kvalifikationer, der kræves af Formanden, og fordi man maa vente, at han maaske har den bedste Erfaring i den Slags Sager paa Pladsen, tror jeg, at man med Tryghed kan paalægge ham at tage Initiativet i den Slags Sager, et Initiativ, som ganske sikkert kun vil blive heldbringende, thi jeg har den Tro, i Modsetning til den ærede Minister, at det i alle Tilfælde er et Vidnesbyrd om, at vedkommende Sag ikke er ganske ren og god, naar denne modlægger sig, at den kommer for Enighedskammeret. Den, der stoler paa sin Sags Retfærdighed, vil staa paa, at der prøves paa en fredelig Løsning, inden det kommer til Kamp. En anden Indvending, som den ærede Minister gjorde, gjaldt Forslaget til § 14, at de delegerede ikke nødvendigvis skulle være i Besiddelse af Valgrets betingelserne. Jeg anerkender Bøgen af denne Indvending, og skal for mit Vedkommende være villig til at forsøge en Ændring, hvis Udvalget vil gaa ind derpaa. Jeg tror, at kunne sige, at det har været Udvalgets ligesom Forslagsstillersens Mening, at de delegerede maatte tænkes at være Mænd af de paagældende interesseredes egen Kreds. Man vilde lige saa lidt som den ærede Minister finde det heldigt, om der som delegerede tilfaldtes ganske uden for staaende Folk, f. Eks. Sagførere, saa at i den Henseende antager jeg nok, at der vil kunne opnaas Enighed. Den ærede Minister fandt det dernæst forkert, at de delegerede skulde kunne kassere Arbejdsret-

tens Formand, som han udtrykte sig. Hans Tanke var vel den, at der vilde være noget krænkende for Formanden i, at samtlige delegerede enedes om at tilkalde en anden Mand som Formand i Enighedskammeret. Ja, det kunde tænkes at være krænkende; men jeg kan ogsaa tænke mig Tilfælde, hvor der ikke vilde være det mindste krænkende deri. Naar de delegerede mene, at der er en Mand, som de alle have personligt Kendskab til, og som har særlige personlige Egenstaber til at være Leder i den paagældende Sag, forekommer det mig, med al Respekt for Arbejdsrettens Formand, at det ikke kan være krænkende for denne, at en saadan Mand foretrækkes, og i alt Fald mener jeg, at Hensynet til Sagens bedst mulige Ledelse maa være det overvejende ved store Arbejdskonflikter. Med Hensyn til den Ændring i § 16, som den ærede Minister antydede, skal den fornødne Overvejelse finde Sted i Udvalget; Ændringen har jo ikke nogen betydelig Karakter, men den skal som sagt blive overvejet med al den Omhu, som vi raade over.

Korsgaard: Jeg skal erkende, at der ikke paa dette Tidspunkt er stort mere at gøre i Diskussionen om denne Sag. Sagen er foreløbigt bleven bragt til et saa godt og heldigt Resultat, at man vist ikke kan vente mere af den. Jeg tror, at den Anerkendelse, som blev udtalt af det ærede Medlem fra Lyngby (Golding), kunne alle Parter tage sig til Indtægt i denne Sag. Enhver, som har deltaget i Forhandlingerne, vil erkende, at der fra alle Sider er vist den bedste Vilje til at opnaa et godt Resultat, og jeg skal særlig nævne, at denne Enighed ogsaa har vist sig at være til Stede fra den højtærede Justitsministers Side. Jeg fremhæver særlig dette, fordi jeg ved 1ste Behandling af Sagen havde det Indtryk, at den højtærede Minister stod lidt fremmed for denne Sag. Det forekommer mig, at Ministeren tog lidt formelt paa den, nærmest tog den som et lille Led i den bestaaende Retsorden. Jeg skal imidlertid efter den Stilling, som den højtærede Minister har indtaget nu ved Sagens 2den Behandling, erkende, at den Frygt, jeg udtalte ved 1ste Behandling, ikke er bleven bekræftet. Den højtærede Minister har taget sin Part i det Arbejde, som foreløbigt har ført til et saa godt Resultat.

Jeg beklager ikke at kunne yde denne Anerkendelse til den anden højtærede Minister, som har Part i denne Sag, nemlig Indenrigsministeren. Det forundrer mig ikke saa lidt, at den højtærede Indenrigsminister nu havde en hel Del Indvendinger at gøre.